

Arrest

nr. 102 718 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat hem ter kennis werd gebracht op 8 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2011 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 december 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Tegen de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd door verzoeker en zijn echtgenote een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 28 maart 2012 werd het beroep tegen de voormelde beslissing van 13 december 2011 verworpen door de Raad bij arrest nr. 78 205.

Op 16 januari 2012 dienden verzoeker en zijn echtgenote een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij opnieuw werd gewezen op de medische problematiek van de echtgenote van verzoeker.

Op 2 mei 2012 diende de echtgenote van verzoeker een aanvulling in op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke integratie om de aanvraag van 16 januari 2012 aangevuld op 2 mei 2012 onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing diende de echtgenote van verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

Op 8 juni 2012 werd zowel aan verzoeker als aan zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ter kennis gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 juni 2012 is thans de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van 16 mei 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan S. M geboren te G.P. op [...] van M. nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 7 juli 2012 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zinder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15/12/1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van gebrek aan belang op bij het ingediende beroep, m.n. bij het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 juni 2012.

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum dus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker argumenteert dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet gebaseerd op de medische situatie van zijn echtgenote, onontvankelijk werd verklaard. Hij vervolgt dat tegen deze beslissing een beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts benadrukt verzoeker de familiale situatie. Hij stipt aan dat zijn uitwijzing tot gevolg zou hebben dat het gezin uit elkaar getrokken wordt. Verzoeker meent dat zolang zijn echtgenote wacht op een uitspraak van de Raad, hij het land niet kan verlaten en aldus gerechtigd is om in België te blijven.

Artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenwel wordt door verweerder gesteld dat het hele gezin het grondgebied moet verlaten. Dit maakt dat verzoeker, zijn vrouw en hun kinderen ingevolge de verwijderingsmaatregel, samen het grondgebied van het Rijk zullen moeten verlaten, in die zin dat er geen sprake is van het niet verder kunnen zetten van dit gezinsleven.

Verzoeker wijst er evenwel op dat er nog een beroep hangende is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) met betrekking tot zijn echtgenote en dat zij gerechtigd is in België te verblijven zolang zij wacht op een uitspraak van de Raad. De Raad merkt op dat een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing tegen een beslissing waarin een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geen van rechtswege schorsende werking heeft en geen verblijfsrecht impliceert. Bovendien verwijst de Raad naar het arrest nr. 102 717 van 13 mei 2013 waarin uitspraak wordt gedaan inzake dit beroep. Aldus blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote een uitspraak van de Raad hebben kunnen afwachten. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn middel waar hij stelt dat indien hij niet gerechtigd zou zijn om een uitspraak van de Raad af te wachten het beroep van zijn echtgenote geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU